

1825. 3die Beh. af Forst. til Pensionslov. 1826

gaaer hen, inden Lovforslaget bliver færdigt, og det kan saaledes let skee, at den Tid, hvori Embedsmanden kommer til at vente, efterat Lovforslaget er forelagt, bliver længere end den Tid, der gaaer hen mellem hans Afstedigelse og Lovforslagets Forelæggelse, der jo i Almindelighed vil skee kort efter Rigsdagens Sammentræden. Jeg vil ikke særlig tale om det Tilfælde, hvor Rigsdagen netop er samlet i Afstedigelsens Dieblis, hvor den Tid, der kan hengaae imellem Lovforslagets Forelæggelse og dets endelige Afgjørelse, meget let kan blive meget længere end den Tid, der gaaer hen imellem Afstedigelsen og Lovforslagets Forelæggelse. Det forekommer mig altsaa, at det, naar man ovenhovedet betragter det som rigtig — og jeg erkjender, at det for Embedsmanden vil være et stort Gode —, at der skulde træffes ham en Indtægt i Mellemtiden, indtil Sagen er afgjort, er inconseqvent at holde paa Underændringsforslaget under Nr. 6. — Jeg skal ikke trætte det ærede Things Opmærksomhed længe endnu, men blot gøre en kort Bemærkning med Hensyn til et Punkt, der oftere har været paa Bane under denne Sag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes man skal karakterisere den Commission af 5 Mænd, der ifølge Regjeringens Forslag skal afgjøre hele Spørgsmaalet om Pensionsretten er tabt: om man skal kalde den en administrativ Commission eller en Domstol. Jeg troer, at man maa kalde den en administrativ Commission, og jeg vil derom ialfald kun sige dette, at hvis man kalder den en Domstol, saa maae Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2 siges at indeholde Noget, der strider imod Grundloven, forsaavidt de nemlig bestemme, at det ved Anordning skal afgjøres, hvorledes Forretningsgangen ved den nævnte Commission skal være. Hvis denne Commission skulde ansees for en Domstol, saa vilde en saadan Bestemmelse stride imod den Forfkrift i Grundloven, at den dømmende Magts Udøvelse skal ordnes ved Lov. Denne Forfkrift medfører, at processu-

elle Regler, Regler om Sagens Gang, om Bevisets Førelse og deslige for en Domstols Bedkommende ikke kunne gives ved Anordning, men maae gives ved Lov. Da jeg ikke selv anbefaler de paagjældende Ændringsforslag, skal jeg dog ikke forbyde mig videre i, hvad der er det Rette, men blot nøies med at have gjort denne Bemærkning, at man nødvendig maa ansee den omtalte Commission for „administrativ“, thi ellers gaaer det Hele slet ikke an.

Finantsministeren: Med Hensyn til den sidste Bemærkning af den ærede Taler, der nu satte sig, skal jeg kun tillade mig at minde om, at jeg bestandig har holdt paa, at den Commission, hvorom der her er Tale, er en administrativ Myndighed, saa at hans Slutningsbemærkning altsaa ikke vil kunne ramme den Betragtning, som jeg har tilladt mig at gøre gjældende i denne Sag. — Jeg skal iøvrigt tillade mig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til det ærede Medlems hele Argumentation angaaende det foreliggende Spørgsmaal. Det ærede Medlem har med fuldkommen Føie henvist til, at en stor Deel Embedsforseelser efter vor Straffelov ere strafbare, og at de paagjældende Embedsmænd kunne tiltales ved Domstolene for saadanne Forseelser. Dette er et Punkt, som selvfølgelig heller ikke har kunnet undgaae min Opmærksomhed. Men, naar det ærede Medlem nu deraf har villet drage den Slutning, at man ogsaa i Sager, hvor der bliver Spørgsmaal om Pension, vil kunne lade det beroe ved Domstolenes Afgjørelse, saa maa jeg dog tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa forskellige Omstændigheder. Den første Omstændighed er da den, hvad der vistnok maa have frapperet det ærede Medlem og flere Andre ligesom mig, at det er overmaade sjældent, at der hos os finder Tiltale Sted for Embedsforseelser. Naar man efterseer de statistiske Oversigter, der have